

BEVEZETŐ GONDOLATOK A KISEBBSÉGVÉDELEM MÁSODIK SZÁMÁHOZ

A Kisebbségvédelem második szemlét nézve egy egészségügyi párhuzam jutott eszembe – lehet, hogy túl sok a koronavírus járványról szóló hír mostanában. Olyan a KJI szemle, mint egy orvosi szemle, amely a magyarok akut problémáival, életmódjából fakadó népbetegségeivel, mondjuk a magas vérnyomással és a cukorbetegséggel foglalkozik, amelyek régóta velejárói életünknek. Pontos láttelelet adnak a tanulmányok arról, hogy mit jelent a hétköznapokban, Trianon után 100 évvel magyar kisebbségként élni a legeltérőbb nyelvi, jogi, kulturális vagy gazdasági környezetben. Körorvosi vagy helyi kórházi jelentések, amelyekből kirajzolódik a magyar közösségek egészségi állapota, egy nemzet hogyléte.

Ezek a pontos látteleletek helyben születnek az ottani szakemberek kutatásai alapján. Pontos és sokrétű eseteírások és egyben mélyreható, olykor történelmi feltáró munkák is, amelyek a magyar nemzetpolitika tudásbázisát adják össze. A tanulmányok megszületése mutatja, hogy annyira még jó állapotban van a nemzet, hogy van egy olyan értelmiségi réteg, akik megírják ezeket a jelentéseket. Tudjuk, hogy vezető szerepe miatt az értelmiség minden nemzet részben a feltétele a megmaradásnak – ezért is támogatjuk kiemelten a határon túli egyetemünket.

A mi, anyaországi megkülönböztetett felelősségünk immár pedig az, hogy a járási kórházak jelentéseit hogyan szervezzük egységes nemzeti egészségügyi rendszerbe, hogy a legnagyobb hatékonysággal legyünk képesek diagnosztizálni és egészségesebbé tenni nemzetünk tagjait, hogy jobb közérzettel és átfogó értelemben magasabb életszínvonalon tölthessék hétköznapjaikat. Vagyis, milyen nemzetpolitikát építünk fel a tudományos bázison. Láttuk, hogy a koronavírussal szemben is hatékonyan csak az átfogó fellépés tudta sikerrel védeni a polgárok életét.

Nemzetpolitika terén újdonság és jó hír, hogy a két erdélyi kisebbségjogi polgári kezdeményezés befogadásával jó úton jár Európa. És, ahogy Tárnok Balázs ezzel a témával foglalkozó tanulmánya rámutat, a civil társadalom szervezetei is nélkülözhetetlen közvetítő elemként szolgálnak az európai kisebbségvédelmi építkezésben. Vagyis, a tétel, hogy az EU mi lehetünk, az EU az, amivel mi töltjük meg, ha komolyan vesszük, igaznak bizonyul. És ez a tétel kiemelten érvényes azokra a civil szervezetekre, amelyeket mi hozunk létre. Érintettségem révén közelről látom, hogy a Rákóczi Szövetség egyes szerepkörökben, pl. az elért és megmozgatott fiatalság kiterjedtségében és létszámában, már arra szintre tudott felőzni, mint ahol más szervezet (pl. a Magyarok Világszövetsége) fénykorában sem volt.

Vagyis, van már példánk arra, hogy arra használjuk a készkereteket, amire szeretnénk (amire eredeti céljaik szerint szánták őket); más szóval sajnálkozás helyett kemény munkával az általunk üdvösnek tartott tartalommal tölthetjük meg a nemzetközi és az EU-s kereteket. Az aláírásgyűjtések azt mutatták meg, hogy a magyar érdekeknek a civilszervezetek a javára lehetnek; valós civil törekvések lassacskán becsatornázhatóak az európai jogalkotásba.

Nem üres szólam tehát, hogy nem felszámolni akarjuk az EU-t, hanem olyaná formálni, amire eredetileg tervezték. A kisebbségi kérdés felvállalása által nemcsak Európa gyógyít minket, hanem mi is gyógyítjuk Európát. Az EU egyik problémája ugyanis az, hogy ennek a kérdésnek a kezelése mindeddig nem azon a szinten volt, mint amit az EU értékrendje megkövetelné!

A két Európai Bizottság által befogadott polgári kezdeményezés a reménybeli majdani szabályozáson túlmenően azért is fontos, mert a nemzetek Európája közös hazája kell legyen a többséget alkotó nemzetek mellett a nemzeti kisebbségeknek is, akik egyaránt az ezeréves európai és zsidó-keresztény kultúra örökösei. Ez remélhetőleg felismerhetővé fog válni az európai kisebbségi jogal-

kötési folyamatban és így az egész folyamat a nemzeti kisebbségek és többségek közös nevezőinek a megtalálásához fog elvezetni.

Nemzetpolitikai kampányok idejét éljük! Van orvos, aki a rendszeres testmozgást legszívesebben receptre írná fel, annyira jótékony a hatása. Mozgásba lendültünk, most meg van a reményünk, hogy megtartsuk, sőt növeljük a lendületünket!

Németh Zsolt
az Országgyűlés külügyi bizottságának elnöke